

עֲטָרַת מַרְדְּכָי

השיעור השבועי

של מורינו ראש הישיבה

הגאון המקובל

רבי מרדכי עטייה שליט"א

בענין

מטבע הברכה

יש להקדים דחילו לרחימו - חיזון

שער מאמרי רשב"י

7

יום שני ז' י"ד טבת תשע"ח

תוכן העניינים

ג	יש להקדים דחילו לרחימו - שער מאמרי רשב"י
ג	הקדמה
ג	סידור הרש"ש שנת תרע"א, והלשם יהוד שבאוצרות חיים
ה	חכמה - יראה, בינה - אהבה, שער מאמרי רשב"י
ז	לכתר אין יראה, ושאלת הרב שמן ששון
ח	יראה - חכמה, אהבה - בינה
י	יראה הפנימית, גורמת שהקל"י ייראו מלינק שפע מהקדושה
יא	דחילו ורחימו, או רחימו ודחילו
יג	נזיווג חיצון, דחילו קודם לרחימו
מו	הקשר בין לשם יהוד ומטבע הברכה
מו	דחילו ורחימו, אבא נתן לאימא, ואימא לו"א
מז	רחימו - חיבוק השמאל, דחילו - חיבוק הימין
מז	דחילו ורחימו - אב"א, רחימו ודחילו - פב"פ
יז	מאמר התיקונים דבזמנא דישראל וכו'
יח	ההכנה לברכה, גורמת לעלית הבירורים מ-בי"ע להיכל אהבה...
כ	יהוד זו"ן על ידי אבא ואימא, בד' מיתות בית דין

הערות והארות אפשר לשלוח בכתב או במייל ליורם יונה לכתובת

הקדחה סדר ועימוד

פיענוח ושהזור כתבי יד

054-5623920

02-5506248

YONA.YORAM1@GMAIL.COM

מטבע הברכה - חלק העמקה ועיון

יש להקדים דחילו לרחימו - שער מאמרי רשב"י

הקדמה. כבר ביארנו לעיל שבנהר שלום [דף כ"א ריש וסוף ע"ג] ביאר הרש"ש, שזיווג **חיצון דחיצון**, **קודם** לזיווג פנימי דחיצון. עוד ביארנו שבסידור הרש"ש [הנדפס דף כ"ד ע"א, מבואר **אחרת** לכאורה, שהנה שם] מסודר זיווג פנימי דחיצון **לפני ומעל** זיווג חיצון דחיצון. וכבר הרחבנו וביארנו שנחלקו רבותינו האם יש לעשות עיקר **מהסידור** שבו פנימי דחיצון **קודם** לחיצון דחיצון, [וכמ"ש הרב פתח עינים דף ב' ע"א ד"ה אד], או שנעשה עיקר מדברי **נהר שלום** שחיצון דחיצון, **קודם** לפנימי דחיצון, וכמ"ש הרב נסים עני [במעיל אליהו דף ר"נ ע"א], ומו"ר השד"ה זיע"א [באור הלבנה ריש עמוד י"ד, ובעוד מקומות].

סידור הרש"ש שנת תרע"א, והלשם יחוד שבאוצרות חיים.

בסידור הרש"ש שנדפס בשנת **תרע"א**¹ בתיבת ברוך [דף ה' ע"א] של ברכת על נטילת ידים, בהגהות **חסד ואמת** למו"ר השד"ה, כתב [למטה] וז"ל:
וצריך לכיין זיווג חיצון **קודם** זיווג הפנימי, בין בעתיק בין בא"א בין באו"א בין בישסו"ת [ראה לקמן], כמ"ש בנה"ש במטבע הברכה.
והנה הגם שבסידור הנ"ל, עשו זיווג **פנימי מעל ולפני** זיווג חיצון, [וכן הוא בכל שאר מטבעות הברכה שבסידור], הנה כבר ביארנו לעיל שבסידור מסודרת הכוונה לפי **סדר עמידתם** - **ולא לפי סדר הכוונה**. והיינו שסדר הכוונה יהיה [להיפך] **מתתא לעילא** - חיצון תחילה ורק אח"כ פנימי, [וכמ"ש באור הלבנה עמוד י"ד וכנ"ל בשיעורים הקודמים, ושכן הבין הרב נסים עני].

¹ מהדורא זו של סידור הרש"ש שנת **תרע"א**, **קודמת** למהדורא של סידור הרש"ש חלק א' שבהוצאת ישיבתנו. מהדורא זו כוללת בתוכה גם הערות ממו"ר **השד"ה** זיע"א, הנקראות בשם **חסד ואמת**. מהדורא זו נדפסה מחדש בפורמט **קטן** בשנת תשנ"א, ע"י ישיבת שער השמים.

והנה בענין **סדר עמידתם** זה, אפשר להבין [בטעות] שרק בשני הזיווגים הראשונים שהם של עתיק ונוקי וא"א ונוקי, שזיווגים אלו נסדרו ב-**שתי** שורות בלבד, הנה שם יאמרו השד"ה והרב נסים עני, שזיווג **חיצון קודם** לפנימי, והיינו שסדר הכוונה יהיה **מתתא לעילא**. אבל בזיווג או"א וישסו"ת ששם [בסידור] יש כוונות **ארוכות יותר** - שלכן קשה [יותר] לומר ש[גם שם] נכוין **מתתא לעילא**, והיינו שאפשר אולי להבין שב-או"א וישסו"ת זיווג **פנימי קודם** - כנסדר בסידור, לכן [כדי שלא נטעה] הדגיש כאן השד"ה שגם בזיווג **או"א וישסו"ת**, צריך לכוין בזיווג **חיצון קודם** לפנימי. בהמשך הגהה זו הוסיף וכתב השד"ה, וז"ל:

ועיין מ"ש בעזה"י באורך **בלשם יחוד**, בתיבות בדו"ר [בדחילו ורחימו], ורו"ד [ורחימו ודחילו].

וראוי לדעת שכוונת השד"ה על מה שכתב בענין אמירת **לשם יחוד** שקודם לימוד הקבלה, שנסדרה בסוף² ההקדמה של השד"ה לספרו **איפה שלימה** שעל אוצרות חיים, שם יש תפילה מרבנו האר"י קודם לימוד הקבלה, ובסופה יש **לשם יחוד**, וז"ל:

לשם יחוד קבה"ו זו"ן - יאהדונה"י, בדחילו ורחימו - יאההויה"ה, ורחימו ודחילו - איההויה"ה [ראה לקמן].

והנה מ"ש בתחילת ה-לשם יחוד, וז"ל:

לשם יחוד קבה"ו זו"ן **יאהדונה"י**.

נראה ש-**זו"ן**, הם **קבה"ו**³, והשילוב של הו"י [זו"א] אדנ"י [נוקי] - **יאהדונהי**, הנה זה זיווג - יחוד של זו"ן.

אבל הכתוב בהמשך ה-לשם יחוד, וז"ל:

בדחילו ורחימו - יאההויה"ה, ורחימו ודחילו - איההויה"ה.

ענין זה מצריך ביאור רחב, להבין מה פירוש **בדחילו ורחימו** וכו'.

והנה על לשם יחוד זה, יש הגהה וביאור מהשד"ה, וז"ל:

עוד נבאר פירוש הלשם יחוד, כי אמרו בתיקונים תיקון ו' [דף כ"א ע"ב], דבזמנא דישראל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל

² וכמ"ש בפאת השד"ה דפו"י דף רע"ח ע"ב ד"ה זיווג פנימי דחב"ד וכו', ובנדמ"ח הוא בדף שני"ז ע"א.

³ בענין **שכינה** זו, ראה **רב פעלים** אורח חיים שאלה א'.
 _____

פה **ברחימו ודחילו**, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים וכו', [את הקטע הזה נבאר בעזרה"י לקמן].

והוא כי **תחלה** צריך לכוין וליחד זווג **חיצון** - שהוא **דחילו** - שהוא **יראה** - שהוא **אבא**, עם **רחימו** שהוא **אהבה** - **אמא**, כזה⁴: **יאההויהה**. ואח"כ זווג **פנימי**, **רחימו** עם **דחילו**, כזה: **יאההויהה** וכו'. כאשר מבואר [הכל] **בשער מאמרי רשב"י** ז"ל [פרשת נשא] דף ל"ח ע"ד הנד"מ, יעו"ש באורך.

למדנו מהשד"ה שזיווג **חיצון** הוא, **דחילו** - **יראה** - **אבא**, עם **רחימו** - **אהבה** - **אימא**, וְשֵׁם הזיווג [כאן] הוא: **יאההויהה**. וזיווג זה שהוא **חיצון**, **קודם** לזיווג הפנימי. אבל זיווג **פנימי** הוא, **רחימו** עם **דחילו**, וְשֵׁם הזיווג [כאן] הוא: **יאההויהה**. עוד ביאר השד"ה, שכללות המבואר כאן בענין ה-**לשם יחוד**, [וכן שיש להקדים חיצון לפנימי], מקורו **בשער מאמרי רשב"י** פרשת נשא דף ל"ח ע"ד, ובעזרה"י נשתדל לבאר את דברי שער מאמרי רשב"י הנ"ל.

חכמה - יראה, בינה - אהבה, שער מאמרי רשב"י.

ונפתח ונאמר, בשער מאמרי רשב"י [הנ"ל], יש **שני** מאמרים. המאמר הראשון ש-**ריש** פרשת נשא [דף ל"ח אמצע ע"ג] הוא דברי **מהרש"ו** ששמע מרבנו האר"י. והמאמר השני [שבדף ל"ח ע"ד] הוא מדברי **א"ש** - **מהרש"ו** [בנו של מהרש"ו], שהביא גם הוא מדברי רבנו האר"י.

והנה מו"ר השד"ה הזכיר [בהגהתו הנ"ל] את המאמר **השני** [שבדף ל"ח ע"ד], וכדי שנבין היטב את המאמר [השני שבדף ל"ח ע"ד] שהביא השד"ה, נתחיל לבאר קודם כל את המאמר **הראשון** [שב-ע"ג], וז"ל:

פרשת נשא, שם ברעיא מהימנא בדף קכ"ב ע"ב, וז"ל: **י' - יראה**, ודא איהי על רישיה דבר נש כו'. ה' - **אהבה**, על רישיה דבר נש כו'. ונקדים ונאמר, כבר נודע ש-ד' אותיות הו"י"ה, הם כנגד עשר ספירות ו-ה'

⁴ ראוי לדעת שהתיבות: **כזה** - **יאההויהה**, וכן מ"ש לקמן: **כזה** - **יאההויהה**, אינם כתובות בשער מאמרי רשב"י [ראה לקמן], אלא זו תוספת של השד"ה, וכן בביאור השמן ששון, על שער מאמרי רשב"י [דף כ' ע"ד למטה] תוך ד"ה א"ש.

פרצופים: קוץ ה-י - כתר - א"א, י' - חכמה - אבא, ה' [ראשונה] - בינה - אימא, ו' - חג"ת נה"י - ז"א, ה' [אחרונה] - מלכות - נוק'. והנה הכתוב כאן בזוהר ש-י' [חכמה אבא, היא] יראה, ו-ה' [בינה אימא, היא] אהבה, חולק⁵ על מקומות אחרים בזוהר, כמ"ש בהמשך שער מאמרי רשב"י ז"ל:

ענין זה חולק⁶ עם המוסכם לנו בכל ספרי הזוהר וגם התיקונין, כי אהבה - היא בחכמה, ויראה - היא בבינה.

שהנה בדרך כלל מבואר בזוהר ש-אהבה היא בחכמה, ויראה היא בבינה. אבל מאמר הזוהר [שהביא כאן הרב], הוא היפך המוסכם בזוהר ובתיקונים. וכדי ליישב מאמרים אלו, ביאר הרב שיש שתי מיני יראות, יש יראה חיצונית ויש יראה פנימית. ובענין היראה הפנימית - הוסיף הרב את מאמר חז"ל [ראה לקמן], וז"ל:

אבל הענין הוא במה שנודע, כי שתי מיני יראות הן, החיצונה והפנימית. כי החיצונה היא יראה - מחמת העונש, והפנימית⁷ היא מ"ש חז"ל⁸ כי כל צדיק ירא לעלות אל מקום חופת חבירו פן ישרף,

⁵ בענין זה ראוי להוסיף וללמוד, ב-כסא מלך שעל תיקוני הזוהר ריש תיקון נ"ו [דף ככ"ו ע"ב].

⁶ ראה בשמן ששון [הירוק דף כ' סוף ע"ג], בביאורו על שער מאמרי רשב"י [כאן], שביאר היטב את קושיית הרב כאן.

⁷ ראה בשמן ששון [דף כ' סוף ע"ג הנ"ל], שכתב וז"ל: והמדקדק בדברי רבינו יראה, איך קושיא זאת - שהוא [מאמר הזוהר דפרשת נשא, הוא] הפך מלשון הזוהר והתיקונים, לא תירץ אותה רבינו [האר"י כאן]. אלא שרבינו מכח קושייא זאת בא לפרש לשון הרעיא מהימנא [דפרשת נשא], וליתן טעם לדבר שה-י' שהיא חכמה - היא יראה, מטעם שהיא יראה לעלות אל הכתר הגבוה ממנה פן תשרף, ולכן נקראת יראה פנימית. אבל הבינה אין בה יראה זו, [וראה בהמשך דברי הרב שמן ששון].

⁸ נראה דמ"ש הרב: כי כל צדיק - ירא לעלות אל מקום חופת חבירו פן ישרף, כוונתו על דברי הגמרא בבא בתרא פרק חמישי - פרק המוכר את הספינה [דף ע"ה אמצע ע"א], וז"ל:

ואמר רבה א"ר יוחנן, עתיד הקב"ה לעשות שבע חופות לכל צדיק וצדיק, שנאמר [ישעיה ד' ה'] וברך את ה' וברך את ה' על כל מכוון הרציון ועל מקרא, ענין יומם וענין נגה אש

כמש"ה [ישעיה ד' ה'] **כִּי עַל־כְּבוֹד חָפָה**.

ומעתה יבאר הרב שכמו שכל **צדיק** - **ירא** לעלות אל מקום חופת חבירו וכו', שיראה זו היא **יראה פנימית**, כן הוא **בספירות העליונות ובמלאכים**, וז"ל:

וכן הענין הזה הוא - **בספירות** עליונות עצמן, כי כל אחת **יראה** לעלות למעלה ממקומה, פן תישרף באש חבירתה - שלמעלה הימנה. וכמ"ש [בזוהר] פרשת בשלח [דף נ"ח ע"א], כשעלה משה למרום, שהיה אומר לו קמואל **המלאך**, שלא היה יכול ליכנס בתחום הדרניא"ל המלאך, ולא הדרניא"ל בתחום סנדלפו"ן המלאך, פן ישרף זה באשו של חבירו הגדול ממנו.

למדנו שיראה **הפנימית** היא יראה, שכל צדיק וכל ספירה וכל מלאך, יראים לעלות למקום **שלמעלה מהם** פן ישרפו וכו'.

לכתר אין יראה, ושאלת הרב ששון.

בהמשך שער מאמרי רשב"י ביאר הרב את היראה שיש **לספירות**, וכתב של-**כתר** - אין יראה, וז"ל:

והנה ספירת ה**כתר** - **אין בה יראה זו** [הפנימית], **כי אין ספירה עליונה הימינה**, והיא העליונה שבכולן.

למדנו של-**ספירת הכתר**, אין יראה פנימית. והסיבה היא כי ספירת הכתר היא הספירה העליונה שבכולן, ואין ספירה למעלה ממנה.

ואם **נשאל**, והרי גם לכתר יש בחינה **למעלה ממנה**⁹, וא"כ למה לכתר אין

לְהִקְבֵּה לְיָלָה, **כִּי עַל־כְּבוֹד חָפָה**. מלמד שכל אחד ואחד, עושה לו הקב"ה **חופה לפי כבודו**. עשן בחופה למה, א"ר חנינא שכל מי שענינו צרות בתלמידי חכמים בעולם הזה, מתמלאות עיניו עשן לעולם הבא. **ואש בחופה למה**, א"ר חנינא **מלמד שכל אחד - ואחד נכוח מחופתו של חבירו**, אוי לה לאותה בושא אוי לה לאותה כלימה.

ועיין עוד מדרש רבה פרשת פנחס פרשה כ"א אות כ"ב, שם פסוק זה מבואר בדומה לביאור שב-בבא בתרא. ועיין עוד מסכת שבת [דף קנ"ב סוף ע"א], שם כתב: כי כל צדיק נותנים לו מדור לפי כבודו.

⁹ והיינו שכתר דעשיה, צריך שתהיה לו **יראה** - **ממלכות** דיצירה וכו'. וכתר דאצילות,

יראה. ראוי לדעת שהרב שמן ששון בביאורו על שער מאמרי רשב"י [שמן ששון הירוק ח"ד דף כ"ע ע"ד ד"ה שם השני] דן בשאלה זו, וז"ל:

שם והנה ספירת **הכתר** - **אין** בה יראה וכו', צ"ל [צריך להבין] שאפילו **הכתר** יש לו מדריגה **שלמעלה ממנו**, כי גבוה מעל גבוה שומר - **ואיך אין בו יראה.**

[ותירץ השמן ששון וז"ל:] וי"ל דבי"ס **דבאותו פרצוף** הכולל י"ס קאמר, **ולא מפרצוף לפרצוף שלמעלה.**

ונראה בביאור הדברים, שענין זה שלספירת **הכתר** - **אין** יראה פנימית - כי **אין ספירה למעלה ממנה, מדבר על עשר ספירות** - **של אותו פרצוף**, ואינו עוסק בפרצוף שלמעלה ממנו. והיינו שהיות שבאותו פרצוף, ספירת **הכתר היא העליונה, ואין ספירה למעלה ממנה באותו פרצוף**, לכן אין לה יראה.

יראה - חכמה, אהבה - בינה.

והמשיך הרב [בשער מאמרי רשב"י] לבאר, את ה**יראה** שב-חכמה, ואת ה**אהבה** שב-בינה, וז"ל:

ואמנם הספירה ה**ראשונה** מכל עשר ספירות - שיש בה **זאת היראה** [הפנימית], היא ספירת ה**חכמה** - **לפי שיראה לעלות אל מקום הכתר** הגבוה ממנה, פן תשרף באש שלה, ולכן היא [החכמה] הנקראת - **יראה פנימית**. אבל ה**בינה** אעפ"י שהיא תחת החכמה - **אין לה יראה זו**, לפי שהבינה והחכמה זוגא חדא אינון וכחדא נפקי וכחדא שריין, ואדרבה יש בה [בבינה] בחינת **אהבה**, כי היא אוהבת את החכמה ומתקרבת אצלה.

למדנו שהספירה ה**ראשונה** שיש לה **יראה פנימית** - היא ספירת ה**חכמה**¹⁰,

צריך שתהיה לו **יראה** - **ממלכות** דעקודים וכו'.

¹⁰ נראה שדבר זה נרמז בפסוק [תהלים קי"א י']: ראשית **חכמה** - **יראת ה'**, ובענין זה נפלא ללמוד בהקדמת היוס"ד [הרב יוסף סדבון] לספרו **אהבת ה'**.

ולפני שנעתיק את דבריו, נקדים ונאמר שהיוס"ד חיבר שלשה ספרים, [א]. **מלחמת ה'** - על ק"ש שעל המטה, [שמננו נשאר דפים בודדים, ראה בתחילת ספר **שער רוח הקדש**

כיון שהיא **יראה לעלות אל מקום הכתר**. אבל ספירת הבינה הגם שיש מעליה את ספירת **החכמה** [וא"כ בודאי שהיה צריך להיות לה **יראה** מהחכמה], עכ"ז אין לבינה יראה מהחכמה [כמ"ש כאן בשער מאמרי רשב"י, וז"ל] לפי שהבינה והחכמה זיווגא חדא אינון וכחדא נפקי וכחדא שריין, ואדרבא לספירת הבינה, יש בחינת **אהבה** - **כי היא אוהבת את החכמה**. עוד ביאר הרב את **הנלמד** ממאמר הזוהר [הני"ל], וז"ל:

באופן כי **החכמה** נקראת **יראה** - על כי יש לה **יראה** **מלעלות אל הכתר**. **והבינה** נקראת **אהבה** - על **שאוהבת את החכמה** אהבה גמורה.

ואמר כאן כי צריך **שהאדם יקנה בו** - **שתי** מידות האלה. מדת

שבהוצאת ישיבתנו]. [ב.] **אהבת ה'**, הוא פירוש על אדרא זוטא, [שנדפס פעם ראשונה בליוורנו שנת תרל"א, ופעם שניה ע"י ישיבתנו בשנת תשל"ו, ופעם שלישית בירושלים במהדורה מפוארת בשנת תשע"ד]. [ג.] **יראת ה'**, הוא ביאור היוס"ד על **שער רוח הקודש** [שנדפס בשנת תרל"ד ונדפס שנית ע"י ישיבתנו].

והנה בהקדמה לספר **אהבת ה'**, ביאר היוס"ד ש-**מלחמת ה'**, **אהבת ה'** ו**יראת ה'**, הם כנגד **דעת בינה חכמה** [דב"ח מתתא לעילא], וז"ל:

[זהו מה ששיעני האל יתברך בחיבורי זה, [שהוא] הב' מג' חיבורים שזיכנו הוא יתברך]. שכבר ידעת כי כל המציאות, הם **חב"ד** כנזכר בדרושי הדעת. שכל המציאות הם, **חסד דין ורחמים**.

על כן חיברתי חיבור אחד על כללות כונת ק"ש שע"ה, עם כל הייחודים השייכים לה ועם כללות ייחודי כללות הלילה לקודם חצות ולאחר חצות. וקראתי שמו **מלחמת ה'**, שהוא כללות מאני קרבא דמלכא, וכל מיני סייפין ורומחין דאתמסרו בידא דמטרונינתא, להוציא בולעם של החיצונים מפיהם. וע"כ הוא תיקון לכללות **הדעת**, כי בו עיקר **המלחמות** עם החיצונים, מו' ימי בראשית עד ביאת משיח צדקנו בב"א אכ"ר.

ואחריו חיברתי חיבור הזה לבחינת **הבינה**, להבין דבר מתוך דבר דרושי הרב זלה"ה וכללי השמ"ש [כללי השמ"ש הוא חיבור **חסדי דוד** להרב דוד מג"א] זלה"ה, איש ירושלם טובב"א. לכך קראתי שמות **אהבת ה'**, כי תמיד **אימא** - **יש לה אהבה עם אבא**, [כמ"ש כאן בשער מאמרי רשב"י דף ל"ח ע"ג].

ואחריו חיברתי חיבור הגי' על **שער רוח הקדש**, שכולל כל החכמה הנפלאה הזאת. ועל כן הוא לבחינת **אבא** - הנקרא **חכמה**. וקראתי שמו **יראת ה'** - כי **אבא יש לו יראה מן הכתר** כנזכר כל זה בדרושי **היראה והאהבה** [שבשער מאמרי רשב"י שם] כידוע. וכן כתיב עוד, ראשית **חכמה** - **יראת ה'**.

האהבה את השי"ת הנרמזת בבינה - האוהבת את החכמה, ומדת היראה - הנרמזת בחכמה - היראה מן הכתר, כנ"ל.

יראה הפנימית, גורמת שהקלי' יראו מלינק שפע מהקדושה.

ומעתה יבאר הרב את התועלת שיש לאדם, בהיותו ירא יראה הפנימית, וז"ל:

והואיל ואתא לידן [לבאר¹¹] ענין היראה החיצונה והפנימית, נבאר עתה ענין תועלת האדם, בהיותו ירא - יראה הפנימית הנז'. כי גורם שגם הקלי' - יתיראו מלעלות אל הקודש פנימה - פן ישרפו.

למדנו שכאשר יש לאדם יראה הפנימית, [והיינו כשהאדם ירא מרבו, וכדלקמן], גורם שהקלי' [גם הם] יתיראו מלעלות אל הקודש פנימה.

והמשיך הרב לבאר, מה קורה כאשר אין לאדם יראה פנימית זו, וז"ל: וכאשר האדם איננו ירא יראה [פנימית] הנז' מלפני האלהים, גורם אל הקלי' שיתבטל מהם היראה הזאת - ויעלו למעלה ליינק שפע מן הקדושה.

למדנו שהקלי' עושים כמעשה האדם, והיינו שאם יש לאדם - יראה פנימית, זה גורם שגם הקלי' - יראים מלעלות ולינק ממקום הקודש. אבל אם אין - לאדם יראה פנימית, זה גורם שהקלי' [יעשו כמוהו], ומתבטלת מהם היראה, ואז גם הם עולים ויונקים שפע מן הקדושה.

ומעתה יבאר הרב שיש פסוק, העוסק בענין יראה פנימית זו, וז"ל: וזהו סוד פסוק [קהלת ח' י"ג], וְטוֹב לֹא־יִהְיֶה לְרָשָׁע [ולאיצריק? זמים] כַּצַּל¹², אֲשֶׁר אֵינְנוּ יָרֵא מִלְּפָנָי אֱלֹהִים. כי רז"ל [קידושין דף ל"ג ע"ב] דרשוהו על התלמיד - שאינו ירא מלפני רבו - ואין בו מדת היראה. ואמר כי הוא רשע העושה כן, ולכן לא יהיה לו [לתלמיד] טוב, כיון

¹¹ בשער מאמרי רשב"י הנדפס כתב כאן: לבאר, אבל בשער המאמרים [הוצאת אהבת שלום דף ס"ז ע"א], לא כתב תיבת: לבאר.

¹² בשער מאמרי רשב"י כתוב: בצל, אבל בפסוק עצמו כתוב [כמ"ש לעיל]: כצל. וגם בשער המאמרים כתב: כצל. עוד צריך לדעת שתחת תיבת כצל יש טעם אתנה, והיינו שיש להפסיק בין תיבת כצל - לתיבת אשר.

שנדמה אל הצל, אשר¹³ איננו ירא מלפני האלהים.

והיינו כמו של-צל אין ממשות [וכענין הפסוק ימיו **כצל עובר**], כך לא יהיה לרשע טוב, ולא יאריך ימים.

עוד ביאר הרב למה הפסוק המשיל את הרשע שאין לו יראה, ל-צל דווקא, וז"ל:

וה-צל הזה, הם בחינת הקליפות, אשר נאחזות ב-ק"ך צירופי אלהים דקדושה, שהם כמנין צ"ל. והוא סוד צ"ל מו"ת, אשר איננו [ירא] מלפני האלהים, ועולה להתאחז ב-ק"ך צרופי אלהים הנו' אשר הם בקדושה. וכבר ביארנו זה בדרוש תיקון הגאווה והליצנות, וע"ש [שער רוח הקודש דף י"ז ע"א¹⁴].

למדנו מדברי הרב ש-צל עולה בגי' ק"ך, והיינו שה-צל הוא בחינת הקלי' אשר נאחזים ב-ק"ך צירופי אלהים¹⁵.

נסכם ונאמר, מאמר הזוהר ברעיא מהימנא זו דפרשת נשא, בא ללמד ש-י' הוא, יראה - אבא - חכמה, שיש לה יראה מלעלות את הכתר פן תשרף. ו-ה' היא, אהבה - אימא - בינה. ומי שאין לו יראה, גורם שיתאחזו הקלי' [צ"ל] במקום הקודש.

דחילו ורחימו, או רחימו ודחילו.

בהמשך שער מאמרי רשב"י [ע"ד], הביא מהרש"ו - א"ש, דרוש נוסף בענין מאמר הזוהר דפרשת נשא הנ"ל, וז"ל:

אמר שמואל עוד מצאתי דרוש אחר¹⁶ במאמר הנז' [דפרשת נשא שנו"ל

¹³ עוד ראוי ללמוד בפירושו רש"י על מסכת קדושין [שם], שביאר שתיבת **אשר** [איננו], פירושה: **לפי ש**[איננו].

¹⁴ ראה שער רוח הקודש מהדורת שנת תרל"ד, [דף י"ג ריש ע"א].

¹⁵ ראה לקמן בשער מאמרי רשב"י [דף מ' ע"א], וב-עץ חיים שער לייב פי"ז [דף ל"ט ריש ע"א], ובעוד מקומות, שייניקו זה מ-ק"ך צירופי אלהים, הוא ענין: בא נחש על חוה וכו'.

¹⁶ דרוש זה אינו חזרה על המאמר הקודם שכתב מהרש"ו, ומכ"מ גם מאמר זה בנוי על המאמר הקודם, אבל הוא עוסק בענין אחר שהוא יחוד, וכדלקמן.

באמצע ע"ג] להרב הגדול זלה"ה, וז"ל: **יו"ד - יראה**, ודא איהי על רישיה דבר נש כו'. ה' - **אהבה** כו'. הנה [מכאן משמע, כי **אהבה**¹⁷ **ויראה - הם אימא ואבא**. [והיינו ש-אהבה היא אימא, ויראה היא אבא]. והמעין בדברים אלו יבין, שכאן הרב **לא** חזר על השאלה [לעיל והיא] האם אבא הוא יראה - ואימא אהבה, **או להיפך**. אלא שכאן רצון הרב לבאר עפ"י מאמר הזוהר [הני"ל], שאבא הוא יראה ואימא היא אהבה, את ענין **בדחילו ורחימו** וכו', וכדלקמן.

שהנה בהמשך שער מאמרי רשב"י, ביאר הרב דבר **חדש ושונה**, וז"ל: וכן מצינו¹⁸ בספר התיקונין¹⁹ דאיצטרך **ליחזא** ליה לקב"ה **בדחילו ורחימו**, [והיינו שיש **להקדים דחילו** לרחימו]. ואמנם במאמר אחר כתיב **הפוכא, והקדים רחימו - לדחילו**.

הנה במאמר הקודם [שבשער מאמרי רשב"י ע"ג הני"ל], עסק הרב בסתירה שיש בין מאמרי הזוהר והיא, האם **אבא** הוא **יראה** - ואימא אהבה, או **להיפך** ש-**אבא** הוא **אהבה** - ואימא היא יראה. אבל במאמר זה הרב כבר הסכים וכתב [לעיל וכן לקמן] ש-**אבא** הוא **יראה** ו-**אימא** היא **אהבה**. ועפ"י זה יבאר כאן הרב את **יחוד** אבא ואימא, שענינם: **דחילו ורחימו**. וכאן יעסוק הרב בשאלה חדשה **ואחרת** והיא, האם **אבא** שהוא **דחילו** [יראה] - **קודם לאימא** שהיא **רחימו** [אהבה], או להיפך ש-**אימא** שהיא **רחימו**, **קודמת לאבא** שהוא **דחילו**. [ובמילים אחרות, האם יש להקדים זיווג **חיצון** לפנימי, או להיפך וכדלקמן].

¹⁷ הנה במאמר זה, **הפך** הרב את הסדר, והיינו שכאן הקדים **אהבה** ליראה, **אימא** לאבא. ומכ"מ נראה שהמשמעות נשארה, והיינו ש-**אבא** הוא **יראה**, ו-**אימא** היא **אהבה**. ובענין זה ראה בשמן ששון [הירוק ח"ד דף כ"י ע"ד 11 שורות מלמטה], שכתב וז"ל: שם, הנה כאן משמע כי **אהבה** ויראה הם **אמא** ואבא ע"כ. לעד"ן דצ"ל: מכאן משמע, כי **יראה** ואהבה, הם **אבא** ואמא, והיינו **להקדים אבא** לאימא, בדחילו ורחימו, כמ"ש לקמן.

¹⁸ ראוי להבין שהרב מבאר כאן נושא **חדש**, שענינו ה-**יחוד**, וכדלקמן.

¹⁹ ראה תיקון שישי [דף כ"א ע"ב], ותיקון עשרים ואחד [דף נ"א] ובעוד מקומות.

[זיווג חיצון], דחילו קודם לרחימו.

בהמשך שער מאמרי רשב"י, תוך ד"ה א"ש, חזר לענין אבא - יראה, ואימא - אהבה, והסכים שכן האמת, וז"ל:

והענין ירצה דע, כי האמת הוא - שאבא נקרא יראה, שהוא ירא מן הכתר שגבוה ממנו. אבל אימא נקראת אהבה, כי אין לה יראה מן אבא שהוא בעלה, אבל יש לה אהבה עמו.

למדנו שהגם שיש בזוהר מאמרים הפוכים בענין אבא, האם הוא יראה או אהבה [וכנ"ל במאמר הקודם ש-ע"ג], מכ"מ כאן הסכים הרב ש-האמת הוא שאבא הוא יראה - מפני שהוא ירא מהכתר, ואימא נקראת אהבה - כי אין לה יראה מאבא וכו'.

ובענין השאלה שבענין הייחוד, שהיא האם אבא שהוא דחילו - קודם לאימא שהיא רחימו, או להיפך ש-אימא שהיא רחימו - קודמת לאבא שהוא דחילו, הוסיף וכתב כאן הרב, וז"ל:

ואמנם בענין הייחוד צריך לקיים שתייהן, כי בראשונה - תיחד ותקדים דחילו לרחימו, ואח"כ - תקדים רחימו לדחילו.

למדנו שבענין זיווגי או"א, יש לעשות שני²⁰ זיווגים:

[א.] הראשון הוא דחילו - אבא, הקודם לרחימו - אימא. והיינו

ש-הוי"ה קודם לאהי"ה, כזה: יאההויה"ה [כמ"ש בשמן ששון,

ראה לקמן], שזה זיווג חיצון [כמ"ש באש"ל, ראה לקמן].

[ב.] והשני הוא רחימו - אימא, קודמת לאבא - דחילו, והיינו

ש-אהי"ה קודם להוי"ה, כזה: איההויה"ה [כמ"ש בשמן ששון],

שזה זיווג פנימי [כמ"ש באש"ל].

מעתה נשוב לאמירת ה-לשם יחוד, שבו אנתנו אומרים:

לשם יחוד קבה"ו זו"ן - יאהדונה"י, בדחילו ורחימו - יאההויה"ה,

ורחימו ודחילו - איההויה"ה וכו'.

²⁰ וכאן ראוי לשים לב, שבשאלה הראשונה שמקורה הוא במאמרי הזוהר הסותרים, שיש מקומות שאבא נקרא יראה ואימא נקראת אהבה, ויש מקומות ששם מבואר להיפך, הרב הסכים ואמר: דע כי האמת הוא שאבא נקרא יראה וכו'. אבל בשאלה השניה שהיא מי קודם למי, כתב הרב שיש לעשות שני זיווגים, והיינו ש-שני המאמרים אמת.

וכבר הזכרנו לעיל שבסוף הקדמת האש"ל לספרו איפה שלימה, כתב
[בהערה] וז"ל :

והוא כי **תחלה** צריך לכוין וליחד זווג **חיצון**, שהוא **דחילו** - שהוא
[להקדים] **יראה** - שהוא **אבא**, עם **רחימו** שהוא **אהבה** - **אמא**, כזה :
יאההויה.

ואח"כ זווג **פנימי**, [שהוא להקדים] **רחימו** [אימא] עם **דחילו** [אבא], כזה :
איההויה וכו'. כאשר מבואר [הכל] **בשער מאמרי רשב"י** ז"ל [פרשת
נשא] דף ל"ח ע"ד הנד"מ, יעו"ש באורך.

עוד ראוי ללמוד בשמן ששון [הירוק], בבוארו על שער מאמרי רשב"י נדף
כ"ע"ד למטה], ד"ה שם א"ש, שם מבואר ש-דחילו ורחימו ענינו : להקדים
הוי"ה לאהי"ה, כזה : **יאההויה"ה** וכו'. שהנה על מה שכתב הרב **בדחילו**
ורחימו וכו', כתב הרב שמן ששון וז"ל :

שם א"ש וכו', בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, פירוש בדחילו ורחימו
להקדים ביחודם ושלובם יחד, שם הוי"ה [אבא] לשם אהי"ה [אימא],
שהם אבא ואימא, כזה : **יאההויה"ה**. ודחילו ורחימו [צ"ל: **ורחימו**
ודחילו], כזה : **איההויה"ה**.

שמעתה נבין שכדי לעשות יחוד של קבה"ו - שהם זו"ן, צריכים זו"ן לקבל
מוחין מ-**שני** יחודי או"א, שבתחילה נעשה זיווג אבא ואימא - הוי"ה
אהי"ה, ושם **נקדים דחילו** לרחימו - יאההויה"ה - שהוא זיווג **חיצון** [כמ"ש
השד"ה בהגהתו הנ"ל], **ואח"כ** נעשה זיווג אימא ואבא - אהי"ה הוי"ה, ושם
נקדים רחימו לדחילו - איההויה"ה - **פנימי** [כמ"ש השד"ה בהגהתו הנ"ל].
נסכם ונאמר, בענין דחילו ורחימו וכו', יש ד' שלבים :

- [א.] ב-לשם יחוד כתוב [רק] : בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו.
- [ב.] בשער מאמרי רשב"י יש **תוספת**, שענינה השאלה **מי קודם**,
האם דחילו **קודם** לרחימו, או רחימו **קודם** לדחילו.
- [ג.] הרב שמן ששון **הוסיף** וביאר, שהשאלה היא האם הוי"ה קודם
לאהי"ה, כזה : **יאההויה"ה**. או אהי"ה קודם לאהי"ה, כזה :
איההויה"ה.
- [ד.] מו"ר השד"ה [בהערה שכתב בריש ספרו איפה שלימה] **הוסיף** וביאר
ש-דחילו ורחימו ענינו זיווג **חיצון**, הקודם לזיווג **פנימי** שענינו
רחימו ודחילו.

הקשר בין לשם יחוד ומטבע הברכה.

מעתה נשוב להגהת **חסד ואמת** [שבסידור הרש"ש] הנ"ל, ונבין שמענין ה-לשם יחוד יש בו **שני** זיווגים, שהזיווג הראשון הוא: **דחילו ורחימו - הוי"ה קודם** לאהי"ה - זיווג **חיצון**. והזיווג השני הוא: **רחימו ודחילו - אהי"ה קודם** להוי"ה - זיווג **פנימי**. נלמד לענין **מטבע הברכה** שגם שם [בתיבת ברוך - יש שני זיווגים], זיווג **חיצון** - הוי"ה אהי"ה - יאההוי"ה, **קודם** לזיווג פנימי - אהי"ה הוי"ה - איההי"ה.

דחילו ורחימו, אבא נותן לאימא, ואימא לז"א.

נשוב לשער מאמרי רשב"י, שם ביאר הרב את הצורך ב-**שני** זיווגי או"א, ופתח בדחילו ורחימו, וז"ל:

וזה ביאור הענין, כי הנה **בתחילה** תיחד להקב"ה בשכינתיה - שהם **ז"א ונוקביה, על ידי דחילו ורחימו - שהם או"א.**

פירוש, שכאשר תיחד בז"א²¹ ונוקביה, צריך שתייחד **בתחילה** את אבא ואימא כדי **שישפיעו המוחין** לז"א ונוקביה, ועיי' כך יתייחדו **ז"א ונוקביה - גם הם**. ולכן צריך עתה **להקדים דחילו** - שהוא אבא, כי הוא **המתחיל** לתת המוחין לאימא [רחימו], ואימא נותנת לז"א. [וראה בשער המאמרים דף ס"ז ע"ב שכתב: ואימא נותנת לזו"ן].

וביאור הדברים שכדי שיהיה אפשר ליחד את קבה"ו - שהם **זו"ן**, צריך **קודם** כל ליחד את או"א. **ועל ידי**²² יחוד **או"א**, יהיה אפשר ליחד את זו"ן. והנה באו"א יש **שני** יחודים, [א.] דחילו ורחימו, [ב.] ורחימו ודחילו. והיחוד הראשון הוא **דחילו ורחימו** - אבא ואימא - הוי"ה ואהי"ה - יאההוי"ה - **זיווג חיצון**. וצריך להתחיל ביחוד חיצון זה, כי אבא - **דחילו**, מתחיל ונותן מוחין לאימא, ואח"כ אימא - **רחימו** - נותנת מוחין לז"א.

²¹ בשער המאמרים [הוצאת אהבת שלום דף ס"ז אמצע ע"ב], כתב: שכאשר תיחד לזו"ן וכו'.

²² והיינו שכאשר אנו אומרים: לשם יחוד קבה"ו [זו"ן] בדחילו ורחימו וכו', הכוונה שזיווג זו"ן יהיה **על ידי** [שפע] דחילו ורחימו [שהם או"א] וכו'.

רחימו - חיבוק השמאל, דחילו - חיבוק הימין.

ומעתה יבאר הרב את היחוד השני, וז"ל:

ואח"ך תחזור ליחדם יחוד שני לז"א ונוקביה²³, ע"י רחימו ודחילו - **ותקדים** [רחימו] **אימא לאבא**, והוא בסוד **שמאלו**²⁴ **תחת לראשי** כו'. כי הוא סוד **החיבוק** אשר בתחילתו צריך להמשיך אור דאימא [רחימו] **בשמאל** דז"א, כדי שיתחיל לחבק את נוקביה בבחינת **שמאלו** תחת לראשי.

וראוי להבין שבדברי הרב אלו [שבענין שמאלו תחת לראשין], מבואר רק: **ורחימו** [והיינו שכאן אין עדיין דחילו]. אבל: **ודחילו** יבואר רק לקמן [בהמשך שער מאמרי רשב"י], שם כתב הרב וז"ל:

ואח"כ יכוין **בדחילו** - שהוא אבא, להמשיך אורו אל **הימין** - **חסד** דז"א, לקיים הז"א בנוקביה **וימינו תחבקני**, [שכאן יש רק דחילו].

שמעתה נבין ש-**רחימו** [אימא] ענינו המשכה [רק] של רחימו - אימא [שהיא שמאל] - אל **שמאל** ז"א, כדי **שיחבק** את נוק' בבחינת: **שמאלו** תחת לראשי.

ודחילו [אבא] ענינו, המשכה [רק] של דחילו - אבא [שהוא ימין] - אל **ימין** ז"א, כדי **שיחבק** את נוק' בבחינת: **וימינו תחבקני**. [ולקמן יבאר הרב שע"י שני חיבוקים אלו וע"י הנישוק, יהיה זיווג זו"ן].

דחילו ורחימו - אב"א, רחימו ודחילו - פב"פ.

עוד ביאר הרב שבזיווג הראשון שענינו **דחילו ורחימו**, אין זיווג זו"ן - נעשה ע"י חיבוק ונישוק, וז"ל:

אבל צריך שתדע כי בעוד ז"א ונוקביה **אחור באחור** - אין צורך

²³ מכאן מובן שיש **שני זיווגים שונים** - של זו"ן, שבתחילה יש זיווג זו"ן שהוא מכוח **דחילו ורחימו** וכנ"ל, ואח"כ יש זיווג **שני** של זו"ן שהוא מכוח **רחימו ודחילו**. ובענין עמוק זה יש **לשאול**, למה בסידור אין [לכאורה] **שני** זיווגים לזו"ן, והיעב"א.

²⁴ כאן ראוי לשים לב ולהבין, שאעפ"י שאימא היא **רחימו** - אהבה, מכ"מ היא: **שמאלו** וכו'.

לזווגם²⁵ **על ידי חיבוק ונישוק** [של זו"ן], משום דאז [בהיות זו"ן אב"א], תרוייהו הוו חד גופא²⁶ מחוברין.

אבל אחר שהוחזרו [זו"ן] **פנים בפנים** - **שנסרו ונעשו** [זו"ן] **שני גופים**, אז צריך להחזירן **פב"פ** - **על ידי חיבוק ונישוק**, [ולזווגם יחד].
[בהמשך דברי שער מאמרי רשב"י, לא נעסוק כאן מעומק המושג וקוצר המשיג].

למדנו ש-**בדחילו ורחימו** פירושו, שאבא [דחילון] נותן מוחין לאימא, ואימא [רחימו] נותנת מוחין לזו"ן - וזה עבור זיווג זו"ן - **אב"א**. אבל **רחימו ודחילו** הוא, [א]. **רחימו** שענינו נתינת **אור אימא** - **לשמאל** ז"א, כדי ש-**ז"א יחבק את נוק'** בבחינת **שמאלו** תחת לראשי. [ב]. **ודחילו** שענינו נתינת **אור אבא** - **לימין** ז"א, כדי שיחבק את נוק' בימינו, ואז יהיה זיווג זו"ן - **פב"פ**.

עוד נראה לבאר דמה שאנחנו אומרים בהמשך הלשם יחוד: **ליחדא** שם **י"ה ב-ו"ה**, נבין ששם **י"ה** זה ענינו אבא ואימא, ו-**ו"ה** הם זו"ן [וכנ"ל].
וא"כ מ"ש: **ליחדא** שם **י"ה ב-ו"ה**, היינו להשפיע שפע מאבא ואימא - **י"ה**, ב-**ו"ה** שהם זו"ן, והיעב"א.

מאמר התיקונים דבזמנא דישראל וכו'.

מעתה נשוב למאמר התיקונים המובא בהערה שכתב אש"ל שבסוף ההקדמה לאיפה שלימה, וז"ל:

עוד נבאר פירוש הלשם יחוד, כי אמרו בתיקונים תיקון ו' [דף כ"א ע"ב], דבזמנא דישראל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה **ברחימו ודחילו**, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים וכו'.

ונראה [בדרך אפשר] שכוונת האש"ל שהביא את מאמר התיקונים זה, לבאר [א]. שגם בלימוד התורה יש ענין של **רחימו ודחילו**²⁷ וכו'. [ב]. עוד נראה

²⁵ בענין זיווג זה שהוא **אב"א**, ראה ע"ח שער ט"ל פ"א [דף ס"ו ע"ב-ג], יעו"ש היטב.

²⁶ ראה ע"ח שער ל"ב ריש פ"א [דף ל"ד ע"ד], ובעוד מקומות.

²⁷ ובענין זה של **עסק התורה** המובא במאמר התיקונים הנ"ל, ראוי ללמוד **בכסא מלך** [דף ל"ז ע"א] אות **ס'**, שכתב וז"ל:

באורייתא דבכתב - **זעיר אנפין**, ותושבע"פ - **מלכות**, מחברה עמו, [ו]מתייחדים ע"י עסק התורה, **ברחימו ודחילו** אבא ואימא.

שהגם שבמאמר התיקונים זה, **הקדים רחימו לדחילו**, הנה על זה כתב האש"ל **בהמשך**, וז"ל:

והוא כי **תחלה** צריך לכוין וליחד זווג **חיצון** - שהוא **דחילו** - שהוא **יראה** - שהוא **אבא**, עם **רחימו** שהוא **אהבה** - **אמא**, כזה²⁸: **יאההויהה**. ואח"כ זווג **פנימי**, **רחימו** עם **דחילו**, כזה: **איההויהה** וכו'.

והיינו שהגם שבמאמר כאן הקדים **רחימו לדחילו**, מכ"מ יש להקדים **דחילו לרחמו**, וכמ"ש בשער מאמרי רשב"י, והיעב"א.

למעוניינים בהרחבה נוספת

ההכנה לברכה, גורמת לעלית הבירורים מ-בי"ע להיכל אהבה.

למדנו כאן את ענין **לשם יחוד** וכו', וכאן נוסיף ונבאר גם את המשך הלשם יחוד, שבו אנו אומרים: **הנה אנחנו באים לקיים מצוה** וכו'. ונראה שכדי שנבין את **החשיבות** שיש באמירה זו, נעסוק בדברי שערי רחמים ח"ב שאלה כ', שם נשאל מו"ר השד"ה, וז"ל השאלה:

שאלה²⁹, בנהר שלום [דף כ"ב ע"א] במלך העולם, כתב: **יכוין להעלות** מוחין דיניקה עם **הרפ"ח** - **עד ע"ב ס"ג דא"ק** וכו' יעו"ש. [וכאן השאלה] צ"ל [האם] עתה מעלים אותם [את בירורי הרפ"ח], מ-**בי"ע**, או [שמעלים אותם רק] **מהיכל אהבה דבריאה**. ואת"ל מהיכל **אהבה** כסדר

עוד ראוי ללמוד בביאור **האדמו"ר ממנוקאטש** לתיקוני הזוהר הנקרא: **באר לחי רואי** [ח"א דף ר"א ע"א למטה], שעל מאמר התיקונים הנ"ל כתב וז"ל:

דבזמנא דישראל וכו'. הוא חוזר בזה לפרש עוד הפסוק לא תקח וגו', דקאי על ת"ח הלומדים תורה שבכתב ובעל פה **בדחילו ורחימו**, כי בלימוד תורה שבכתב ושבע"פ ערשין **יחוד דזו"ן**, וכשלומדים **בדחילו ורחימו** גורמים היחוד גם למעלה **באבא ואמא**.

²⁸ וכבר כתבנו בהערה לעיל, שהתיבות: **כזה** - **יאההויהה**, וכן מ"ש לקמן: **כזה** - **איהההויהה**, **אינם** כתובות בשער מאמרי רשב"י [ראה לקמן], אלא זו תוספת של השד"ה, וכן בביאור השמן ששון, על שער מאמרי רשב"י [דף כ' ע"ד למטה] תוך ד"ה א"ש.

²⁹ ראה גם בשערי רחמים ח"א שאלה ש"ו.

הידוע, א"כ **אימתי עלו - עד היכל אהבה**. כי בק"ש דשחרית שעולים [הרפ"ח] מהיכל **אהבה** דבריאה, כבר **מקודם בקרבנות זמירות ויוצר**, העלינו אותם עד היכל **אהבה** דבריאה, וסדר זה **אינו** בברכה, [שהרי בברכה לא עשינו בירור כדוגמת **קרבנות זמירות יוצר**].

ולהבנת השאלה נאמר שבתפילת שחרית, לפני אמירת ק"ש, אמרנו קרבנות [עשיה], זמירות [יצירה], יוצר [בריאה], ושם אנו מבררים בירורי **בי"ע** ומעלים אותם מהיכל להיכל ומעולם לעולם עד **היכל אהבה דבריאה**. ובק"ש הביירוים **שבהיכל אהבה דבריאה**, הם העולים למ"ן לע"ב ס"ג דא"ק. אבל במטבע הברכה **שלא** מצינו סדר כזה, של: קרבנות זמירות יוצר, א"כ יש לשאול - **מהיכן** עולים בירורי הרפ"ח [במלך העולם] למ"ן לע"ב ס"ג דא"ק, האם מבי"ע או מהיכל אהבה דבריאה. **השיב** שם מו"ר השד"ה, וז"ל:

תשובה, **ע"י כונת** עשיית המצוה והברכה [ראה לקמן], מברר הרפ"ח **מבי"ע** [שבזה נעשה כדוגמת: קרבנות זמירות יוצר], ומעלה אותם [את הרפ"ח] עד היכל אהבה דק"ק³⁰ דבריאה. ובמילת **ברוך אתה ה' אלהינו**, ממשיך [תשלום] **מוחין דיניקה** מזווג חיצוניות או"א. **ובמלך העולם**, מעלה מוחין דיניקה **והביירוים שבהיכל אהבה** [שעלו שם ע"י **כוונת** עשיית המצוה וכנ"ל] עד ע"ב ס"ג דא"ק, ומזדווגים וכו' ונתקנים, וממשיך אותם ע"י זווג **פנימיות** או"א - לזו"ן, מהרה"ג שד"ה יצ"ו [זיע"א].

ונבאר תחילה שנראה שדברי השד"ה כאן שבענין: **כוונת** עשיית המצוה, מקורם בדברי נהר שלום [דף ט"ז ע"ב] ד"ה יכוין, שם כתב הרש"ש וז"ל: **יכוין לקיים** מ"ע ללבוש טלית וכו', וע"י כוונת **הכנה** זו - אז יהיה כח בכוונתו **בברכה - להעלות מ"ן** [במלך העולם] ולהמשיך המוחין לזו"ן. [והובאו דברי נה"ש אלו, בבן איש חי ש"ר פרשת בראשית אות א].

עוד ראוי ללמוד ב-אור הלבנה [עמוד צ"ח], שם יש הקדמה לברכת אירוסין **מהרש"ש** זיע"א, וז"ל:

קודם ברכת אירוסין, יכוין שהוא **מוכן** לקיים מ"ע לקדש את האשה בכסף וכו', **וע"י הכנת** כוונה זו, יש לו כח לכוין בברכה במילת **מלך**

³⁰ ראה לקמן, **שלא** הזכיר את היכל **ק"ק** זה.

העולם - לברר מבירורי חלקי הכלים ואורות דרפ"ח וכו', ולהעלותם וכו'.

ונראה שעפ"י [ובהמשך ל]דברי הרש"ש [הני"ל] שכתב שע"י **הכנה** זו, יש לו כח לכיין במלך העולם וכו' [וכנ"ל], הוסיף וכתב כאן השד"ה: שע"י **כונת** עשיית המצוה **עולים הבירורים עד - להיכל אהבה**, ואז **במלך העולם** יעלו בירורים אלו למעלה עד ע"ב ס"ג דא"ק וכו'.

מעתה נשוב לתשובת השד"ה ונבין שכשם שבתפילת שחרית ע"י קרבנות זמירות יוצר, מבררים בירורי בי"ע והם עולים עד **היכל אהבה דבריאה**, כן במטבע הברכה ע"י **הכוונה** לעשות את המצוה ולברך עליה, מתבררים בירורי בי"ע ועולים עד **היכל אהבה דבריאה**, ומשם [במלך העולם] יעלו הרפ"ח וכו'.

ונראה שהדרך הטובה לקיים את דברי השד"ה [והרש"ש] שכתב: ע"י **כוונת** עשיית המצוה והברכה וכו', היא לומר **לשם יחוד**, וכאשר נגיע לתיבות: **הנה אנחנו באים לקיים מצות עשה** וכו', נכוין שם בכוונה יתירה.

עד כאן למעוניינים בהרחבה

יחוד זו"ן על ידי אבא ואימא, בד' מיתות בית דין³¹.

בק"ש בתיבת **אחד** [דף ל"ה ע"ב], נסדרה כוונת קבלת ארבע מיתות בית דין, יעו"ש. וראה גם בהקדמת הרב איפה שלימה לאוצרות חיים [בסוף העמוד הראשון מצד שמאל], שם סידר מו"ר השד"ה זיע"א כוונה זו היטב, וז"ל:

זוה הסדר³¹

יקבל עליו ארבע מיתות **ז"ד**, **מד'** אומיות הו"ה **וד'** אומיות אלני, **ולתקם על ידי ד'** אומיות אה"ה ועל ידי עסמ"צ

סקילה	י	א	ולתקם	ע"י	א	יוד	הי	ויו	הי	(ע"צ)
שריפה	ה	ד	ולתקם	ע"י	ה	יוד	הי	ואו	הי	(ס"ג)
הרג	ז	ג	ולתקם	ע"י	י	יוד	הא	ואו	הא	(מ"ה)
ומנק	ה	י	ולתקם	ע"י	ה	יוד	הה	וו	הה	(צ"ן)

³¹ דברים אלו הם משמו של: הרב **בניהו עטייה** שליט"א.

³² וראה באור הלבנה ריש עמוד קמ"ט, שגם שם סודרה כוונה זו.

ולהבנת כוונה זו נאמר, דמ"ש [בתחילה]: יקבל עליו ארבע מיתות ב"ד מ-ד' אותיות הוי"ה ו-ד' אותיות אדנ"י, נראה שהמקור לזה הוא בשער הכוונות בדרוש ה' מדרושי הלילה [דף נ"ה סוף ע"א וריש ע"ב], יעו"ש. וראה עוד במעיל אליהו [דף פ"ח ריש ע"ב].

ומ"ש: וליחדם, היינו את ד' אותיות הוי"ה עם ד' אותיות אדנ"י.

עוד נבאר שנראה שהוי"ה ואדנ"י אלו - הם זו"ן.

ומ"ש: ע"י³³ ד' אותיות אהי"ה וע"י עסמ"ב, נראה [בדרך אפשר] שענין זה הוא כענין ב-רחימו ודחילו שב-לשם יחוד. שהנה ב-רחימו ודחילו מקדימים אימא - אהי"ה, לאבא - הוי"ה, וגם כאן מקדימים את ד' אותיות אהי"ה - אימא³⁴, ל-עסמ"ב - אבא.

נשוב לענין הלשם יחוד שבשער מאמרי רשב"י [דף ל"ח ע"ד], שם מבואר שכאשר אנו אומרים לשם יחוד קבה"ו [בדחילו ורחימו], וברחימו ודחילו - הכוונה שיחוד זו"ן - קבה"ו, יהיה על ידי - אימא [רחימו] הנותנת שפע לז"א וכו', יעו"ש.

ונראה שמענין הלשם יחוד של ברחימו ודחילו שבו אימא קודמת, נלמד לכוונת ד' מיתות בית דין, שגם כאן יש לקבל דמב"ד מ-ד' אותיות הוי"ה ומ-ד' אותיות אדנ"י, וליחדם על ידי - אהי"ה [אימא - רחימו]. ונראה שהכוונה תהיה, שעל ידי השפע שאימא - אהי"ה תיתן לז"א וכו', יהיה יחוד זו"ן. [ועדיין יש לדעת האם יש גם יחוד הוי"ה אדנ"י, על ידי עסמ"ב ואהי"ה, והיינו שנקדים הוי"ה - לאהי"ה שזה כדוגמת בדחילו ורחימו, והיעב"א].

³³ ראה במעיל אליהו [דף פ"ח ע"ב], שם ביאר את התיבות: ע"י באופן אחר, יעו"ש.

³⁴ והנה ענין זה ש-ד' אותיות אהי"ה ו-עסמ"ב שבקבלת ד' מיתות בית דין, הם אימא ואבא, מפורש בשמן ששון [ח"ג דף כ"ט ע"ג] תוך אות ע"ח בביאורו על תיבת אחד, וז"ל: ועיין ב-סידור להרב ש"ש [הרש"ש] זלה"ה בק"ש במילת אחד, [ראה סידור היר"א ח"א עמוד 458 בענין נפילה אפים], שכתב לכיין לקבל ד' מיתות ב"ד מ-ד' אותיות הוי"ה ואדנ"י, וליחדם ע"י שם אהי"ה - דאימא, וד' שמות עסמ"ב - דאבא, יע"ש. [וראה גם בפתח עינים דף נ"ב סוף ע"א].

וראה בפרי עץ חיים מהדורת דובראוונא שער הנהגת הלימוד [דף פ"ד ריש ע"א], שהזכיר הזכיר בדבריו ש-אהי"ה במילוי הוא אימא, ו-הוי"ה במילוי הוא אבא, יעו"ש.

החוכרת יוצאת לע"ג הקדושים
נְרִיָּה בֶן אֵיילָה הַכֹּהֵן יְהוֹנָתָן הַי"ד
וחבריו שנרצחו עמו בישיבת מרכז הרב
דורון מהרטה
רועי אהרן רוט
יונדב חיים הירשפלד
יוחאי ליפשיץ
יונתן יצחק אלדר
אברהם דוד מוזס
שגב פניאל אביחיל
ל' באדר א' התשס"ח
ה' יקום דמם

ולע"ג
יוסף בר אורידיה ז"ל
סבירסה בת תרכי ז"ל

כל הרוצה לקחת חלק ולתרום להפצת החוכרת
בבקשה ליצור קשר עם
הרב יהושע ביסמוט טלפון: 0528630212